

Czwartek, 13 października 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia UE

P7_TA(2011)0435

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 października 2011 r. w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych (2011/2010(INI))

(2013/C 94 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 lipca 2010 r. zatytułowany „Biała księga w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych” (COM(2010)0370),
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie kryzysu w spółce Equitable Life Assurance Society ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe z dnia 23 maja 2007 r. komisji śledczej do zbadania sprawy kryzysu w spółce Equitable Life Assurance Society (A6-0203/2007),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Prawnej, jak również Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0243/2011),
- A. mając na uwadze, że kryzys finansowy pokazał, że konsumenci mogą szybko stracić zaufanie do systemu finansowego przy braku odpowiednich procesów wypłacania odszkodowań za straty poniesione przez konsumentów w wyniku upadłości instytucji finansowych,
- B. mając na uwadze, że ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne mogą okazać się cennym narzędziem do zmniejszania ryzyka, na które narażeni są ubezpieczający lub, w stosownych przypadkach, beneficjenci w razie upadłości zakładu ubezpieczeń,

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.⁽³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 108.

Czwartek, 13 października 2011 r.

- C. mając na uwadze, że zapotrzebowanie na ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne, ich funkcja i ich struktura nie są zbieżne z systemami gwarancji depozytów lub rekompensat dla inwestorów ze względu na różny model biznesowy ubezpieczycieli i różny poziom ekspozycji konsumentów na ryzyko w przypadku upadłości ubezpieczyciela,
 - D. mając na uwadze szeroki wybór ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych dostępnych w państwach członkowskich oraz fakt, że systemy te oferują zróżnicowane poziomy ochrony konsumentów w ramach różnych linii produktów i na podstawie różnych modeli finansowania,
 - E. mając na uwadze, że ubezpieczający ani, w stosownych przypadkach, beneficjenci nie ponieśli w wyniku kryzysu finansowego znacznych strat i że europejski sektor ubezpieczeń wyszedł z kryzysu ponosząc stosunkowo niewielkie szkody,
 - F. mając na uwadze, że dyrektywa Wyplącalność II wprowadza stopniowanie działań nadzorczych, co ma na celu zmniejszenie ryzyka upadłości ubezpieczyciela i zminimalizowanie powstałych w wyniku tego zdarzenia negatywnych skutków dla ubezpieczających lub, w stosownych przypadkach, beneficjentów,
 - G. mając na uwadze, że wprowadzenie dyrektywy Wyplącalność II i ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych przyczyni się do stworzenia równych szans na europejskim rynku ubezpieczeń i pomoże w zakończeniu procesu tworzenia rynku wewnętrznego,
 - H. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą Wyplącalność II roszczenia ubezpieczających i, w stosownych przypadkach, beneficjentów są zabezpieczone w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela (kiedy ubezpieczyciel naruszy kapitałowy wymóg wypłacalności) i są zagrożone jedynie w przypadku upadłości ubezpieczyciela (kiedy aktywa są niewystarczające do pokrycia zobowiązań),
 - I. mając na uwadze, że transgraniczne świadczenie usług ubezpieczeniowych w UE nie jest częstym zjawiskiem, ale może się nasilić w wyniku wprowadzenia dyrektywy Wyplącalność II dzięki korzyściom kapitałowym oferowanym przez ogólnoeuropejską strukturę oddziałów,
 - J. mając na uwadze, że brak zharmonizowanych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych na szczeblu europejskim oraz różnorodność systemów obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich doprowadziły do nieskutecznej i nierównej ochrony posiadaczy polis ubezpieczeniowych oraz spowolniły funkcjonowanie rynku ubezpieczeniowego przez zakłócenie transgranicznej konkurencji,
 - K. mając na uwadze, że zaufanie konsumenta do funkcjonowania rynku wewnętrznego w zakresie usług finansowych można zagwarantować jedynie poprzez stały poziom ochrony konsumentów bez względu na pochodzenie usługodawcy, przede wszystkim przez konsekwentne stosowanie zdrowych zasad ostrożnościowych i sprawowanie skutecznego nadzoru przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUIPPE) i właściwe organy krajowe w stosownych przypadkach,
 - L. mając na uwadze, że poziom zagrożenia podatników upadłością instytucji finansowych należy ograniczyć do minimum poprzez zapewnienie skutecznego i równomiernego nadzoru sprawowanego przez krajowe i europejskie organy nadzoru,
1. uznaje, że nowy system nadzoru i przyszła dyrektywa Wyplącalność II przyczynią się do dalszej poprawy ochrony konsumentów;
 2. wzywa Komisję, aby w odniesieniu do zasad i definicji określonych w dyrektywie Wyplącalność II i w nowych ramach nadzorczych, przedstawiła propozycje dyrektywy wprowadzającej minimalną transgraniczną harmonizację, która ustanowiłaby zwarte i spójne transgraniczne ramy dla krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych we wszystkich państwach członkowskich i zapewniłaby ochronę konsumentów stosowaną wyłącznie w ostateczności, w przypadku gdy zakłady ubezpieczeniowe nie są w stanie wypełnić swoich zobowiązań umownych z powodu niewypłacalności;

Czwartek, 13 października 2011 r.

3. wzywa Komisję do szybkiego przedłożenia wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych w celu uzupełnienia systemów gwarantowania depozytów, systemu rekompensat dla inwestorów i Wyłagalności II;
4. uznaje, że możliwość występowania nierównych szans mogłaby spowodować arbitraż regulacyjny, co wpłynęłoby na ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne; wzywa Komisję, aby przeanalizowała zależność między harmonizacją i zastosowaniem systemów obowiązujących w UE a zasadą państwa siedziby w celu wyjaśnienia czy doszło do istotnego zakłócenia rynku; uważa, że przegląd ten należy przeprowadzić w terminie trzech lat po pełnym wdrożeniu dyrektywy Wyłagalność II;
5. zgadza się, że dyrektywa Wyłagalność II nie gwarantuje otoczenia w pełni chroniącego zakłady ubezpieczeń przed bankructwami i nie chroni konsumentów przed stratą w przypadku ogłoszenia upadłości przez zakłady ubezpieczeń; w związku z tym wzywa Komisję, aby zadbała, by wspólny ubezpieczeniowy system gwarancyjny, który ma zostać przyjęty, był zgodny i spójny z dyrektywą Wyłagalność II;
6. popiera przyjęcie zasady państwa siedziby, zgodnie z którą krajowe ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne obejmują polisy sprzedane przez ubezpieczyciela, niezależnie od miejsca sprzedaży, uznając, że: a) w ramach dyrektywy Wyłagalność II wzrośnie transgraniczne świadczeniu usług ubezpieczeniowych i b) upadłość ubezpieczyciela będzie związana z nieodpowiednią kontrolą organu nadzoru państwa siedziby, a zatem ciężar odpowiedzialności za upadłość będzie spoczywał na ubezpieczeniowych systemach gwarancyjnych państwa siedziby, które powinno zapewniać ochronę konsumentom w ostateczności wyłącznie w przypadku gdy zakłady ubezpieczeń nie są w stanie wypełnić swoich zobowiązań umownych z powodu niewyłagalności; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skutków oraz konsultacji publicznych z zainteresowanymi podmiotami na temat włączenia ubezpieczeń na życie jako kwestii priorytetowej i na temat praktycznej strony włączenia ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie do transgranicznego ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego w celu zagwarantowania właściwego poziomu ochrony konsumentów oraz równych warunków konkurencji między państwami członkowskimi; jest przekonany, że Komisja i EUNUiPPE powinny ustalić przesłanki w celu zagwarantowania, że dodatkowe koszty ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego są zrównoważone z celem, jakim jest ochrona konsumentów; zauważa, że obecnie obowiązujące prawo UE dotyczące systemów gwarancji depozytów i systemów ochrony inwestorów obejmuje jedynie produkty oszczędnościowe;
7. nalega, aby model finansowania krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych był oparty na zasadzie pomocniczości, odzwierciedlając zasadę nadzoru państwa siedziby oraz różnorodność modeli stosowanych przez istniejące ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne; wzywa Komisję, aby nie popierała podejścia wyłącznie ex ante do finansowania ze względu na brak istotnych argumentów przemawiających za takim podejściem i związane z tym ryzyko dezorganizacji;
8. nalega, aby państwa członkowskie zadbały o przeprowadzanie testów obejmujących krajowe ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne oraz aby były one informowane, w przypadku gdy właściwe organy stwierdzą w zakładzie ubezpieczeniowym problemy, które mogą spowodować interwencję na mocy odpowiedniego systemu; proponuje, aby testy te były przeprowadzane co najmniej raz na trzy lata lub gdy wymagają tego okoliczności; uważa ponadto, że Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) powinien okresowo przeprowadzać wzajemne oceny, aby zbadać długoterminową stabilność finansową systemów i w razie konieczności domagać się poprawy;
9. przyznaje, że stosowanie zasady pomocniczości w odniesieniu do wyboru modelu finansowania ex ante i post-ante może doprowadzić do zakłócenia konkurencji między państwami członkowskimi; wyraża przekonanie, że takie zakłócenia mają jednakowy wpływ na ochronę zarówno konsumentów, jak i podatników i że zajmując się takimi zakłóceniami Komisja powinna przyjąć ostrożne i długofalowe podejście;
10. uznaje, że istnieją różne sposoby zapewnienia ochrony konsumentów:
 - odszkodowanie: straty, jakie może ponieść ubezpieczający lub beneficjent w przypadku niewyłagalności ubezpieczyciela, są rekompensowane bezpośrednio w wyniku zorganizowanego procesu likwidacji szkód;
 - ciągłość: ciągłość umów ubezpieczeniowych zapewnia się przez przeniesienie portfela do pozostałych ubezpieczycieli na rynku lub do specjalnej jednostki utworzonej w tym celu;

Czwartek, 13 października 2011 r.

zaleca dopuszczenie obu podejść w przyszłych ramach ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, z uwzględnieniem różnic między rynkami krajowymi w zakresie wielkości, koncentracji, a także charakteru i różnorodności oferowanych produktów ubezpieczeniowych;

11. domaga się, aby informacje udzielane konsumentom w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela były łatwo dostępne, wyczerpujące i zrozumiałe oraz aby wskazywały podmiot, do którego konsumenci powinni się zwrócić z roszczeniami lub zapytaniem; jest przekonany, że utworzenie jednego punktu kontaktowego dla wszystkich systemów gwarancji lub rekompensat finansowych sprawiłoby, że istniejące przepisy byłyby rzeczywiście korzystne dla konsumentów, zwłaszcza w odniesieniu do udzielania informacji oraz ułatwiania transgranicznych kontaktów i płatności;

12. podkreśla, że oparte na zasadzie państwa siedziby podejście do ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych może być wiarygodne z perspektywy konsumenta jedynie w przypadku, gdy doświadczenia konsumentów związane z obiema funkcjami ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych (przeniesieniem portfela i roszczeniami ze strony ubezpieczających o odszkodowanie) cechuje spójność; wzywa, aby Komisja zażądała opracowania jednego procesu w języku ojczystym konsumenta i powołania – w ramach krajowego organu nadzoru – punktu kontaktowego dla konsumentów, który zajmowałby się wszelkimi roszczeniami o odszkodowanie dotyczącymi gwarancji ubezpieczeniowych niezależnie od lokalizacji ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych państwa siedziby; zaleca, aby Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUIPPE) przyjął zharmonizowane i przejrzyste podejście opierające się na zasadzie prostoty i najlepszych praktykach, w razie konieczności za pomocą wiążących norm technicznych;

13. podkreśla, że należy poprawić stan wiedzy konsumentów na temat usług finansowych i związanego z nimi ryzyka; w związku z tym proponuje wprowadzenie w przypadku polis ubezpieczeniowych mechanizmu podobnego do europejskiego znormalizowanego arkusza informacyjnego (ESIS), który obejmowałby jasne i obowiązkowe ostrzeżenia przed ryzykiem związanym ze złożonymi produktami inwestycyjnymi powiązanych z ubezpieczeniem oraz informacje o istnieniu ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego powiązanego z konkretnym organem krajowym w celu ułatwienia ubezpieczającemu zrozumienia produktów ubezpieczeniowych i umożliwienia mu dostępu do wszelkich istotnych informacji;

14. jest przekonany, że organy nadzoru państwa siedziby i państwa przyjmującego powinny ściśle współpracować z zainteresowanymi krajowymi ubezpieczeniowymi systemami gwarancyjnymi, a współpraca ta powinna przebiegać w ramach europejskich ram nadzoru celem zagwarantowania jak najmniejszych zakłóceń, na jakie może być narażony ubezpieczający lub, w stosownym przypadku, beneficjent w państwie przyjmującym w przypadku upadłości ubezpieczyciela, działając za pośrednictwem kolegium organów nadzoru przy udziale i nadzorze EUNUIPPE w celu zapewnienia spójności między systemami;

15. wzywa Komisję, aby sprecyzowała rolę ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych w odniesieniu do pośredników;

16. twierdzi, że w celu zapewnienia ubezpieczającym i beneficjentom kompleksowej i trwałej ochrony Komisja powinna utrzymać i uwzględnić inne mechanizmy ochrony i przepisy prawne, które już funkcjonują; uważa, że ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne powinny być uruchamiane w sytuacji, gdy inne mechanizmy ochrony zawiodły;

17. podkreśla, że nowe prawodawstwo UE nie powinno służyć osłabieniu ochrony zapewnianej przez ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne istniejące obecnie w państwach członkowskich oraz że konsumenci nie powinni być narażeni na żadne straty z powodu niedostatecznie uregulowanej przepisami kwestii odpowiedniego nadzorowania ubezpieczycieli; w związku z tym wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że europejskie ramy dotyczące ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych będą funkcjonować jako rozwiązanie ostateczne, gwarantując rekompensatę w możliwie najpełniejszym zakresie kwalifikującym się do niej ubezpieczającym (lub w stosownym przypadku beneficjentom) lub środek zapewniający możliwość przeniesienia własności portfela w rozsądnym terminie w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń;

18. uznaje, że zakłady ubezpieczeń odpowiadają za postępowanie swoich pracowników i że pośrednicy są zobowiązani do posiadania ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności zawodowej; zauważa, że oszustwo podlega prawu karnemu i prawu deliktów; uznaje, że za sprawą przepisów dotyczących ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego obejmujących nieuczciwą sprzedaż i oszustwo organy nadzoru mogą stracić czujność i wolę stosowania uprawnień nadzorczych, co stworzy okazję do nadużyć;

Czwartek, 13 października 2011 r.

19. zauważa, że w przypadku braku prawnie wiążącej definicji UE określającej czym jest małe przedsiębiorstwo lub mikroprzedsiębiorstwo oraz zważywszy na zmieniający się wraz z upływem czasu charakter takich przedsiębiorstw, zakres wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych powinien być ograniczony do osób fizycznych oraz że osoby fizyczne bezpośrednio związane z niewypłacalnym ubezpieczycielem, takie jak dyrektorzy, kadra zarządzająca wyższego szczebla lub członkowie zarządu posiadający prawo głosu, których obszar odpowiedzialności zawodowej wiąże się z przyczynami niewypłacalności, powinni być wykluczeni z grupy konsumentów; wzywa Komisję, aby dokonała ponownej oceny tej kwestii w celu włączenia wybranych osób prawnych po uprzednim uzgodnieniu prawnie wiążącej definicji; zwraca uwagę, że zgodnie z zasadą pomocniczości każde z państw członkowskich może zdecydować o włączeniu osób prawnych do krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych;

20. przyznaje, że kwestie związane z koncentracją rynku mogą ograniczyć zdolność ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych do uwzględniania wszystkich roszczeń ubezpieczających lub, w stosownych przypadkach, beneficjentów wynikających z upadłości jednego lub kilku ubezpieczycieli; uważa, że należy unikać wprowadzania takich przepisów dotyczących ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, które mogłyby prowadzić do nakładania dalszych ograniczeń na skoncentrowane rynki;

21. przewiduje rolę nadzorczą dla EUNUiPPE w zakresie koordynowania testów warunków skrajnych dla danego rynku przeprowadzanych przez organy krajowe i w zakresie koordynowania ogólnoeuropejskich testów warunków skrajnych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, wraz z wydawaniem – w razie konieczności – zaleceń, oraz w zakresie regularnego przeprowadzania wzajemnych ocen, aby zagwarantować wymianę metod opartych na najlepszych praktykach;

22. zauważa, że na niewielkich i skoncentrowanych rynkach utworzenie ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego z nieodpowiednimi mechanizmami finansowania mogłoby spowodować ryzyko systemowe poprzez zwiększenie stopnia wzajemnych powiązań między ubezpieczycielami, co doprowadziłoby do stworzenia nierównych warunków konkurencji między mniejszymi i większymi rynkami, ponieważ mniejsze rynki miałyby większe trudności w radzeniu sobie z kosztami; zauważa, że należy uwzględnić te trudności, aby uniknąć nakładania dalszych ograniczeń na skoncentrowane rynki; wzywa Komisję, aby pozostawiła państwom członkowskim swobodę w dostosowywaniu zasad finansowania oraz innych aspektów konstrukcji ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego do określonych potrzeb rynków krajowych;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Przyszłość podatku VAT

P7_TA(2011)0436

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 października 2011 r. w sprawie przyszłości podatku VAT (2011/2082(INI))

(2013/C 94 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę Komisji Europejskiej w sprawie przyszłości podatku VAT (COM(2010)0695),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji Europejskiej (SEC(2010)1455),
- uwzględniając program Small Business Act (COM(2008)0394),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010) 0245),
- uwzględniając przeprowadzoną przez PWC analizę dotyczącą wykonalności alternatywnych metod poprawy i uproszczenia poboru podatku VAT przy pomocy nowoczesnych technologii lub pośredników finansowych,